

KAMER VOOR GERECHTSDEURWAARDERS

Beslissing in de zaak onder nummer van: C/13/719708 / DW RK 22/261 EV/SM

KAMER VOOR GERECHTSDEURWAARDERS TE AMSTERDAM

Beslissing van 20 december 2023 zoals bedoeld in artikel 43 van de
Gerechtsdeurwaarderswet inzake de klacht met nummer C/13/719708 / DW RK
22/261 EV/SM ingesteld door:

[],

wonende te [],

klaagster,

tegen:

[],

gerechtsdeurwaarder te [],

beklaagde,

gemachtigde: [].

Ontstaan en verloop van de procedure

Bij brief met bijlagen, ingekomen op 6 juli 2022, heeft klaagster een klacht ingediend tegen het kantoor van beklaagde, hierna: de gerechtsdeurwaarder. Bij verweerschrift, ingekomen op 21 september 2022, heeft de gerechtsdeurwaarder op de klacht gereageerd. De klacht is behandeld ter openbare terechtzitting van 8 november 2023 alwaar klaagster en de gemachtigde van de gerechtsdeurwaarder zijn verschenen. De uitspraak is bepaald op 20 december 2023.

1. De feiten

Uitgegaan wordt van de volgende feiten en omstandigheden:

2. De klacht

Klaagster beklagt zich – samengevat – over het volgende:

3. Het verweer van de gerechtsdeurwaarder

De gerechtsdeurwaarder heeft de klacht gemotiveerd weersproken. Voor zover van belang wordt hierna op dat verweer ingegaan.

4. De beoordeling van de klacht

4.1 Gerechtsdeurwaarders zijn ingevolge artikel 34 van de Gerechtsdeurwaarderswet (hierna: Gdw) aan tuchtrechtspraak onderworpen ter zake van enig handelen of nalaten in strijd met enige bij of krachtens deze wet gegeven bepaling en ter zake van enig handelen of nalaten dat een behoorlijk gerechtsdeurwaarder niet betaamt. Ter beoordeling staat of de handelwijze van de gerechtsdeurwaarder een tuchtrechtelijk verwijtbare gedraging in de zin van dit artikel oplevert.

4.2 Ten aanzien van klachtonderdeel a overweegt de kamer als volgt. Nu klaagster in feite over hetzelfde klaagt als waarover in de eerdere beslissing van 22 april 2022 van de kamer is beslist, verzet het “ne bis in idem beginsel” zich er tegen dat klaagster zich opnieuw beklagt bij de kamer over de reeds beoordeelde gedragingen.

Klaagster dient daarom kennelijk niet-ontvankelijk te worden verklaard ten aanzien van dit klachtonderdeel.

4.3 Ten aanzien van klachtonderdeel b overweegt de kamer als volgt. In de eerdere klacht (voornoemd), alsmede in de huidige, verschillen klaagster en de gerechtsdeurwaarder over de hoogte van de “juiste” vastgestelde beslagvrije voet. Het ligt niet op de weg van de tuchtrechter om zich te mengen in die discussie, die bevoegdheid komt de gewone civiele rechter toe.

4.4 Het verzoek van klaagster bij e-mail van 9 mei 2022 heeft aan het licht gebracht dat de gerechtsdeurwaarder niet de mate van zorgvuldigheid heeft betracht die bij de uitvoering van de vaststelling van de beslagvrije voet behoort. De omstandigheid dat hij pas in mei 2022 heeft geconstateerd dat van inhoudingen op de kinderalimentatie na 4 november 2021 geen sprake meer kon zijn, getuigt daarvan. Die inhoudingen zijn blijven plaatsvinden (al dan niet aangepast) tot in mei 2022. Het is aannemelijk dat dit heeft kunnen voortduren omdat een ophanden zijnde verandering aangaande de beslagvrije voet destijds niet onder aandacht is gebracht van de (gemachtigde van de) ex-partner. De kamer is zich ervan bewust dat een kennisgeving alleen – gelet op de geschiedenis die klaagster heeft omschreven met haar ex-partner – geen garanties had geboden dat het dan anders zou zijn gelopen, maar de gerechtsdeurwaarder had in elk geval gedaan wat van hem verwacht mocht worden op dat moment.

4.5 Vaste jurisprudentie heeft uitgemaakt dat de beslagvrije voet tot belangrijk doel heeft een beslagene een bestaansminimum te garanderen. De urgentie die dit impliceert verlangt daarom een hoge mate van zorgvuldigheid van de gerechtsdeurwaarder in alle facetten rondom (de vaststelling van) de beslagvrije voet. Niet in de laatste plaats omdat dit behoort tot een van de kerntaken van de gerechtsdeurwaarder. Dat gezegd hebbende realiseert de kamer zich dat het eigenbeslag een bijzonder soort beslag is. Na de vaststelling van de beslagvrije voet wordt de toepassing en de betaling daarvan aan de waarneming van de gerechtsdeurwaarder onttrokken. Maar juist deze omstandigheden vragen om een actieve gerechtsdeurwaarder die de vinger aan de pols houdt op die onderdelen die wel binnen zijn invloedssfeer liggen. Dat heeft de gerechtsdeurwaarder naar het oordeel van de kamer onvoldoende gedaan. Dit klachtonderdeel is daarom terecht voorgesteld.

4.6 Ten aanzien van klachtonderdeel c overweegt de kamer als volgt. Het is vaste jurisprudentie dat, indien sprake is van de terugbetaling van ten onrechte (teveel) ingehouden gelden, de gerechtsdeurwaarder daartoe over moet gaan mits hij de gelden nog onder zich heeft. Daarvan is hier geen sprake geweest. De (beweerdelijk teveel aan) ingehouden gelden zijn, als gevolg van het eigen beslag, nooit terechtgekomen bij de gerechtsdeurwaarder voor doorbetaling aan klaagster. Ondanks deze omstandigheid blijkt uit de stukken dat de gerechtsdeurwaarder getracht heeft zijn opdrachtgever te bewegen om het geld aan klaagster te doen betalen. Dit is kennelijk niet gebeurd. Hoe onbevredigend dit moge zijn, het is het oordeel van de kamer dat dit de gerechtsdeurwaarder niet is aan te rekenen. Indien klaagster van mening blijft dat de gerechtsdeurwaarder wel toerekenbaar is tekortgeschoten en dat dit zou moeten leiden tot een schadevergoeding (van € 1.139,00), dan zal klaagster zich hiervoor moeten wenden tot de civiele rechter. Het ligt niet op de weg van de tuchtrechter hierover te oordelen.

4.7 Gelet op het voorgaande verklaart de kamer de klacht gedeeltelijk gegrond en zal aan de gerechtsdeurwaarder de maatregel van berisping worden opgelegd.

5. Kosten(veroordeling)

5.1 Nu de kamer de gerechtsdeurwaarder tevens een maatregel oplegt, zal de kamer de gerechtsdeurwaarder op grond van artikel 43a lid 1 Gdw en de Tijdelijke Richtlijn

kostenveroordeling kamer voor gerechtsdeurwaarders daarnaast veroordelen tot betaling van:

Er zijn geen bijzondere omstandigheden gebleken die aanleiding geven tot een andere beslissing.

5.2 Omdat de kamer de klacht gegrond verklaart, stelt de kamer vast dat de gerechtsdeurwaarder op grond van artikel 37 lid 7 Gdw het door klaagster betaalde griffierecht (€ 50,00) aan haar dient te vergoeden.

5.3 Op grond van het voorgaande wordt beslist als volgt.

BESLISSING

De Kamer voor Gerechtsdeurwaarders:

Aldus gegeven door mr. A.E. de Vos, plaatsvervangend-voorzitter, en mr. M.C.M. Hamer en mr. A.W. Veth , leden en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 20 december 2023, in tegenwoordigheid van de secretaris.

Tegen deze beslissing kan binnen dertig dagen na dagtekening van verzending van het afschrift van de beslissing, hoger beroep worden ingesteld bij het gerechtshof Amsterdam, Postbus 1312, 1000 BH Amsterdam.